

Precisió ben oficial

Joan Martí i Castell, president de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans, diu a la Introducció de la segona edició del *Diccionari de la llengua catalana*, diccionari elaborat per l'Institut d'Estudis Catalans, que aquest diccionari "des de la seva aparició primera, és, com ho ha estat el de Pompeu Fabra, el diccionari oficial de l'Institut d'Estudis Catalans". És a dir, que no ho va ser pas al cap d'uns quants mesos o anys, ho va ser just des del moment precís que va aparèixer: una precisió important que el president de la SF ha pensat que era imprescindible de fer, per si algú pogués pensar que no ho va ser des de la seva aparició primera.

Ara pla!

Guillem Terribas (*Demà serà un altre dia*, Ara Llibres) parla del llibreter Pla Dalmau i, a l'índex onomàstic del llibre, aquest llibreter hi apareix així: "Dalmau, Pla", bo i pensant que Pla és nom de pila. El llibreter, però, es deia Joaquim Pla Dalmau i hauria hagut d'aparèixer, a l'índex, com a "Pla Dalmau, Joaquim".

Un món sense fi

Ramon Pellicer, presentador del *Teletotals Vespre* de TV3, va donar la notícia de l'edició del nou llibre de Ken Follet amb el títol en castellà, *Un mundo sin fin*, tot i que el reportatge que va venir a continuació parlava bàsicament de l'edició catalana, *Un món sense fi*.

Ulls poc escrutadors

Si els filòlegs del IEC, en comptes de fer tantes reunions, s'haguessin llegit el *Primer diccionari* d'Eumo haurien vist que *escrutar* no és únicament 'investigar a fons', sinó 'mirar amb atenció', i llavors haurien resolt la incoherència fabriana que es produeix entre la definició i els dos exemples de l'article *escrutador*: "Una mirada escrutadora" i "Amb ull escrutador".

El fill de l'editor Vergés dona informació de primera mà sobre l'aventura de 'Destino'

Ara que Jordi Pujol reconeix, al primer volum de les memòries, que es va equivocar en les seves aventures periodístiques, en especial la del setmanari *Destino*, paga la pena de capbussar-se en el laberíntic món dels records del fill de l'editor de la revista i de l'editorial del mateix nom per comprovar com n'era, de complicada, tota aquella situació i per veure amb més claredat on es va ficar Pujol. L'economista Josep C. Vergés, el fill de l'editor, escriu en primera persona i aporta anècdotes del més alt interès, a més de citar extensament les cartes del pare i les seves, al llibre *Un país tan desgraciat. Memòria compartida amb l'editor de 'Destino'*, publicat per Sd-edicions. La República Catalana. El volum s'enriqueix amb un gran nombre de fotografies i reproduccions de documents diversos, molts dels quals es publiquen per primera vegada.

Per esmentar només una de les anècdotes, reportarem la de la visita que l'editor va fer al ministre d'Informació i Turisme Manuel Fraga Iribarne, arran de la prohibició del setmanari. Josep Vergés li va demanar per què perseguia *Destino* quan el país era ple de premsa amb idees comunistes, i Fraga li va contestar: "Tothom creu el que diu *Destino*, però ningú no fa cas a les mentides marxistes."

El volum formarà part de diverses bibliografies. En primer lloc, de la història del franquisme, del darrer franquisme, i la seva conflictiva relació amb el liberalisme català, el que va representar, de manera tan valenta i brillant, Josep Vergés. En segon lloc, de la història de l'edició. En tercer lloc, de la història del periodisme. I, en quart lloc, de la història de la literatura catalana —especialment, de Josep Pla— i espanyola.

És un retrat doble, tant del pare —vist pel fill i dibuixat per ell mateix, en les seves cartes— com del fill, perquè, a més de testimoni, va ser, també, protagonista de l'aventura, en concret, de l'aventura editorial. Quan va tornar de l'exili de Cambridge, va participar de la vida de la casa al costat del pare. Josep C. Vergés hi recorda que, a banda del control individualitzat de costos, un dels seus èxits més importants va ser iniciar una col·lecció de llibres de butxaca, "Destinolibro". Curiosament, el soci de Vergés, el poeta Joan Teixidor, s'hi havia oposat. Va comentar, segons diu ara Josep C. Vergés: "Els llibres els fem per a gent culta i el nostre objectiu no és fer llibres per a les masses." Però Josep Vergés li va contestar amb fermesa: "Deixa que en Josep faci la seva col·lecció de butxaca que ho està fent molt bé. Què més voldríem que haver començat les nostres col·leccions amb tan bones perspectives!" Efectivament, amb el temps es va convertir, diu Josep C. Vergés, en la clau de volta de l'editorial.

El títol, *Un país tan desgraciat*, surt d'una carta que Josep Vergés envia al seu fill el 12 de març de 1967. És interessant de reproduir la frase completa, i la posterior: "Em sembla que de vegades pel fet d'haver nascut en un país tan desgraciat encara ens fa sentir més forta la responsabilitat de fer alguna cosa positiva. I jo he intentat fer-la i sé que tu voldràs també continuar-la."

Coberta del llibre. Josep C. Vergés, Josep Vergés, Josep Pla i Josep Manyé, a Londres, l'ostiu del 1969.